

περιτυλιγμένας ἐν εἰδει κεφαλοδέτου, ἐνῶ ἡ γενεὴ αὐτοῦ, ἀπλεκτοῦ οὔσα, ἐφθανε μέχρι ἐδάφους· ἀλλὰ γενεὴ καὶ τὴν εἶχε πλεγμένην, ἐκράτει δὲ τὴν κάτω ἄκραν αὐτῆς εἰς μίαν χεῖρα μετὰ κομβολογίου, εἰς δὲ τὴν ἄλ-
λην, μακρὰν βακτηρίαν.

Ὁ Προβατοφάγος ἠδύνατο συνήθως νὰ καταφάγῃ δύο μικρὰ πρόβατα· ὡσάκις δ' ἔτρωγε τὸ πρῶτ' ἐν πρό-
βατον, ἐδειπνοῦσε τὸ ἑσπ'ρας κατὰ τὸ σῆμα. Ἐφαι-
νετο ἰσχυρότατος, καὶ δυνάμεθα εὐλόγως νὰ συμπερά-
νωμεν ὅτι εἶχε τὴν ὁρεξὶν ἡσθενημένην, καὶ ὅτι ἡ πο-
λυφαγία ἐμπόδιζε τὴν τροφὴν του.

ΠΕΡΙ ΑΛΗΘΙΝΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.

ΕΜΠΟΡΕΙ τις νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ὑπάρχουν ποσῶς ἀστέρες, διότι ἐνίοτε βλέπομεν νὰ πίπτωσι τὰ μετώρα τὰ ὁποῖα πρὸς καιρὸν ἐφα νοντο ἀστέρες; Ἐμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ ἄνθη τῶν δένδρων ποτὲ δὲν καρποφοροῦν, διότι πολλὰ ἐξ αὐτῶν πίπτουν, ἢ ὅτι δὲν γίνεται ποτὲ καλὸς καρπὸς, διότι πολλοὶ καρποὶ, κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν καλοὶ, εἶναι εἰς τὸ ἔνδον σαπροὶ;

Ὅχι μικροὶ μωρία εἶναι τὸ νὰ λέγῃ τις, ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἀληθινὴ θρησκεία, διότι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὅσοι αὐτὴν ἐπαγγέλλονται ἀποστατοῦν, καὶ τέλος φαίνονται κατὰ τὴν καρδίαν υποκριταί. Δύ' αὐαί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἱατρικὸν τι δὲν προσενητὶ καλὸν ἐπειδὴ, μολονότι θεραπεύει τὴν θέρμην, δὲν δυναμένη ὁμως ἐν ἀκαρεῖ τὸν πάσχοντα; Ἐπίσης ἀτοπον καὶ μωρὸν εἶναι νὰ λέγῃ τις, ὅτι ἡ θρησκεία δὲν κάμνει τοὺς ὁπαδοὺς αὐτῆς καλητέρους, διότι δὲν τελειοποιεῖ εὐθύς, οὐδὲ καθιστάνει αὐτοὺς ἱσαγγέλους. Τὰ πολλὰ ψευδῆ καὶ κίβδηλα φαινόμενα εἰς τὸν κόσμον, ἀντὶ ν' ἀποδεικνύωσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει θρησκεία, ἀποδεικνύουν ὅχι μόνον ὅτι τῶντι ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἶναι πολυτιμωτάτη· διότι κάνεις βέβαια δὲν λαμβάνει τὸν κόπον νὰ νοθεύσῃ πρᾶγμα, ὅπως ἀνυπαρκτον, ἢ μηδεμίαν ἔχον τιμὴν. Κάνεις δὲν κάμνει ψευδεῖς λίθους ἢ ψευδῆ χρώματα, μολονότι ὅχι ὀλίγοι κάμνουν ψευδεῖς μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας. Ἐὰν δὲν ἦσαν ἀληθῆ νομίσματα, ποτὲ βέβαια δὲν ἤθελαν εἰσδαὶ οὔτε κίβδηλα. Καὶ οὕτως, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἀληθὴς θρησκεία, δὲν ἤθελαν εἰσδαὶ οὔτε ψευδῆς. Ποτὲ δὲν ὑπάρχει τὸ ἐν χωρὶς τὸ ἄλλο, καθὼς ἡ σκιά δὲν ὑπάρχει χωρὶς οὐσίαν. Ὅστις λοιπὸν ἀπορρίπτει τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, διότι κάποτε οἱ υποκριταὶ λαμβάνουν τὸ ὄνομα καὶ τὸ σχῆμά της, φέρεται μὲ τὴν ἰδίαν ἀναισθησίαν, καθὼς καὶ ὅστις ρίπτει τὸ χρυσίον καὶ τοὺς ἀδάμαντας εἰς τὸ πῦρ, διότι κάποτε τὸ χρυσίον καὶ οἱ ἀδάμαντες ἐκίβδηλεύθησαν.

Ἄν ὁ Χριστιανισμὸς ἦναι ἀπάτη, ὡς λ' ἔχουν οἱ ἄπιοι, εἶναι τῶντι εὐλογημένη ἀπάτη, καὶ ὅστις προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀφανίσῃ εἶναι ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἄν ἦναι ἰπάτη, μᾶς διδάσκει μὴ ὅλον τοῦτο νὰ διάγωμεν σωφρόνως, δικαίως, καὶ εὐσεβῶς, ν' ἀγα-

πῶμεν τὸν Πλάστην μας ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ τὸν πλησίον μας ὡς ἑαυτοῖς. Ἦτο ποτὲ εἰς τὸν κόσμον ἀπάτη, ἡ ὁποία καθωδήγει τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀγαπᾷσι, νὰ συγχωρῶσι, καὶ νὰ δέωνται ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἐχθρῶν, νὰ τοὺς ἀποδίδωσι καλὸν ἀντὶ κακοῦ, νὰ προβιάζωσι κατὰ δύνανμιν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ πλησίον;

Ποῦ εὐρέθη ποτὲ ἀπάτη, ἦτις, ὅπου καὶ ἂν εἰσχωρήσῃ, γεννᾷ ταπεινήν, πραεῖαν, φιλάνθρωπον, καὶ εἰρηνικὴν διάθεσιν, καὶ ἦτις, ἂν ὑπῆρχε παντοῦ, ἤθελαν ἀποδιώξαι τοὺς πολέμους, τὰ ἁμαρτήματα, καὶ τὴν ἀθλιότητα ἀπὸ τὸν κόσμον; Ποῖος ἐγνώρισε ποτὲ ἰπάτην, ἦτις δύναται ὅχι μόνον νὰ μᾶς παρηγορῇ ἰδεύοντας εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς συνοδεύσῃ ἕως εἰς τὸν θάνατον, καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ θριαμβεύσωμεν κατὰ τῶν θλίψεων καὶ τῆς ὀδύνης αὐτοῦ; Ἄν λοιπὸν ἡ ἀπάτη δύναται νὰ κατορθώσῃ ὅλα ταῦτα, εἰς ταύτην τὴν ἀπάτην ἂς ζῶμεν, καὶ εἰς ταύτην ἂς ἀποθάνωμεν, ἐπειδὴ τί περισσότερον ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ ἡ ἀλήθεια;

ΑΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

ΕΞΕΛΘΟΝΤΕΣ ἀπὸ τὴν διάρυγα Μενούφ, —λέγει περιγηγητὴς Γάλλος, —καὶ ἀναβαίνοντες τὸν Νεῖλον, ἴδαμεν ἀριστερόθεν τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Μογαττάρ, καὶ δεξιόθεν τοὺς ὑψηλοὺς ἀμμόδεις λόφους τῆς Λιβύης. Πάραυτα, εἰς τὸ κενὸν διάστημα, τὸ διαχωρίζον τὰς δύο αὐτὰς τῶν ὄρων σειρὰς, ἐξηνοίξαμεν τὴν κορυφὴν τῶν πυραμίδων· ἀπείχαμεν δὲ ὑπὲρ τὰς δύο λεύγας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πλοῦς, διαρκέσαντος ὁκτώ σχεδὸν ἀκόμῃ ἕρας, ἔμενα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος διὰ νὰ θεωρῶ αὐτοὺς τοὺς τάφους· ἐφαίνοντο νὰ μεγαλύνωσι καὶ νὰ ἀναβαίνωσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, καθόσον ἐπληθαίναμεν. Ὁ Νεῖλος, ὁ ὁποῖος τότε ἦτον ὡς μικρὰ θάλασσα, ἡ τῶν ἁμμῶν τῆς ἐρήμου καὶ τῆς δροσερᾶς χλόης ἀνάμειξις, οἱ φοῖνικες, αἱ συκάμινοι, οἱ θόλοι, τὰ τζαμὰ καὶ οἱ μινάρ'δες τοῦ Καῖρου, αἱ ἄλλαι μακρυνώτεραι πυραμίδες, ἐκ τῶν ὑποῶν ὁ ποταμὸς ἐφαίνετο νὰ ἐξέρχεται ὡς ἐκ τῶν ἀπείρων αὐτοῦ δοχείων· ὅλα ταῦτα ἐσχημάτιζαν θ' ἂν ἐκ τῶν ὑψιστάτων ἐπὶ γῆς. . . . Εὐχαριστοῦμεν πολὺ μᾶλλον νὰ στρέψω πρὸς τὰ ἐξω τὰ βλέμματά μου, καὶ νὰ θαυμάζω ἀπὸ τὰ ἔφη τοῦ φρενείου τὸ ἐυρύχωρον θ' ἄμα, τὸ ὁποῖον ἐπαρουσίαζε